

מבצעי נחיתה במלחמת קוריאה – Don Boose

במהלך 6 החודשים הראשונים של מלחמת קוריאה, כוחות ארה"ב הוציאו לפועל ארבעה מבצעים אמפיביים, אחד מהם היה תקיפה אמפיבית תחת תנאים מאוד מאוד קשים. היכולת האמריקאית האמפיבית סיפקה הזדמנויות לאורך כל המלחמה לביצוע תמרונים מבצעיים לעקיפת כוחות אויב או להנחתת כוחות עמיתים במקומות לא צפויים או בעלי יכולת הגנה גבוהה, ולעצב באמצעות האיום של הנחיתות הללו תפישות ופעולות של האויב דרך פעולות הטעיה, והחזקת כוחות לוגיסטיים בחופים.

כוחות ארה"ב הצליחו לבצע את הפעולות הללו בין השנים 1950 - 1953 בגלל שהייתה להם השליטה על השמיים מעל ועל הים מסביב לקוריאה. בנוסף, היו להם שאריות קטנות של כוחות נחיתה גדולים שפותחו עוד במהלך מלחמת העולם השנייה, וגנרל דאגלס מק'ארתור, מפקד כוח ארה"ב במזרח הרחוק, היה הגנרל היחיד מתוך הגנרלים שפקדו על כוחות האמפיביים שהיה עדיין בתפקיד כאשר המלחמה התחילה.

במהלך מלחמת העולם השנייה, כוחות מק'ארתור פעלו לאורך החופים והאיים של גינאה החדשה והפיליפינים, וביצעו יחדיו פעולות נחיתה רבות יותר מאשר כל שאר מרחבי המלחמה יחדיו.

אלו היו פעולות מהירות שעקפו את הנקודות החזקות של האויב והתרכזות הגדודים שלהם, כל אימת שהיה אפשרי.

הם היו מיוחדים עקב הימצאות שלוש יחידות הנדסה צבאיות שהיו חטיבות מיוחדות שהיוו את יחידת התמיכה לפעולות האמפיביות, שבניגוד לחבריהם באירופה, לא רק שהוציאו לפועל את משימותיהם, אלא גם הייתה להם יחידת נחיתה משלהם ששימשה גם כנקודת התחלה בפעולות תקיפה וגם כבסיס לתמיכה בפעולות ניידות לוגיסטיות. אחת מהיחידות הללו, חטיבת ההנדסה השנייה, הוחזקה בסד"כ הרגיל של הצבא לאחר המלחמה יחד עם טנקי נחיתה וגדודי צמ"ה, ויחד עם קומץ יחידות הם נותרו המומחים הצבאיים לנחיתה ועסקו באימונים ופעילויות.

גנרל מק'ארתור מפקד הכוחות ביפן משך את ארבעת היחידות שלו אל מחוץ לעיסוקים שלהן, על מנת לחזור לאימונים להיות יעילים מבחינה מבצעית, הוא היה נחוש בדעתו לפתח צוות נחיתה בעל יכולת. טענתו הייתה שתצורת המרחב ומיקום החילות שלו הפך את המזרח הרחוק למקום שבו היחידה לאימוני נחיתה הייתה חשובה במיוחד.

בשנה שקדמה למלחמת קוריאה הוא הגה תכנית אימונים גדולה מאד לפעולות נחיתה. בגלל סיבות תקציביות ואחרות, הוא קיבל תמיכה מועטה והוא עשה כמיטב יכולתו על מנת לפתח תכנית אימונים לפעולות נחיתה באמצעות המקורות שלו.

הוא חיפש אחר אנשי מרינס והנדסה על מנת לפתח מרכז לאימוני פעולות נחיתה. בין הנכסים שהיו לו, הייתה מנהלה לשליטה ימית ביפן, זה היה אוסף של שתיים עשרה ספינות משא של הצי ועוד שלושים ותשע נחתות טנקים שהיו מוחזקות על ידי יפנים והיו בשימוש בסופה של מלחמת העולם השנייה להובלת יפנים בחזרה ליפן, מאוחר יותר שימשו לתמיכה טכנית עבור המפקדה במזרח הרחוק.

ב-1949 הצבא טען ששמירת הספינות הישנות הללו הפכה למעמסה, אבל הצוות של גנרל מק'ארתור טען שהן תשמנה לשימור יכולת נחיתה במקרי חירום. כאשר חיל הים לא היה מסוגל לספק צוותים, מפקדת המזרח הרחוק חיפשה נחתים מכל חיל לאייש את הספינות האלה ולהשתמש באותן ספינות לצורך אימונים של פעולות נחיתה.

הם ניסו להסב את ספינות המשא לספינות הובלה לצורך האימונים. ראש הצוות שלו, מייג'ור גנרל אדוארד מ. אלמונד הכין את הצוות וערך ללא הפסקה דיונים לגבי פעילות ולוחמת נחיתה ואיך פעולות נחיתה יוצאות אל הפועל והחל בתכנית ממשית להתחלת האימונים.

עד אביב 1950 הצבא השמיני הקים מתקן אימונים לפעולות נחיתה והפעיל יחידה של 50 אנשי הנדסה ומרינס שנקרא יחידה 8206. באפריל 1950 יחידת הצי לפעולות נחיתה מס' 1, של האדמירל ג'ונס ה. דויל וצוותי פעולות ימיות הגיעו אל יפן להתווסף אל הצוות ולהשתלב בתכנית האימונים של גנרל מק'ארתור.

מפקדתו של האדמירל דויל כללה ארבע ספינות נחיתה וגוררת וזה הקנה תוספת לכוח הנחיתה. באורח מקרי, באותו היום שהצפון קוריאניים תקפו את דרום קוריאה, 25 ביוני 1950, חטיבה של צוות לחימה של צבא ארה"ב ביצעה תרגיל נחיתה בדיוק באותו היום.

התקיפה הראשונית של הצפון קוריאנים כללה כמה פעולות נחיתה קטנות לאורך החוף המזרחי של קוריאה. הם השתמשו בדוקטרינת נחיתה סובייטית. כוחות הרפובליקה הקוריאנית ביצעו נסיגה בסדר גודל חטיבתי על החוף המערבי ואזרחים פונו מנמל אינצ'ון. גנרל מק'ארתור שהיה צריך להעביר כוחות לנסות לעצור את התקדמותם של הצפון קוריאנים שלח במהלך השבוע הראשון של חודש יולי שתיים מיחידותיו, והצוות שלו פיתח תכנית לנחיתה על חוף המערבי של אינצ'ון עלימנת לייצב את מרחב אינצ'ון - סיאול כאזור לכוחות ארה"ב שירצו לאגף את קו האויב.

מק'ארתור ביקש כוחות מרינס וכוחות נחיתה והורה לאדמירל דויל להכין תכנית מפורטת לנחיתה. קבוצת תכנון הוקמה במפקדת המזרח הרחוק באמצעות יחידה 8206 וצוותי מרינס יצאו אל יחידת הסיור מס' 1 אותה מק'ארתור התכוון להנחית יחד עם צוותי מרינס וחטיבות קרב שהוא קיווה לקבל.

מאחר וצוות הנחיתה של אדמירל דויל היה קטן מדי מכדי להוביל תקיפה ברמת יחידה, הוצבו תחת פיקודו של אדמירל דויל חמש עשרה נחתות שאיישו היפנים. בינתיים הכוחות בקוריאה נכשלו לעצור את התקדמות הצפון קוריאנים וכיול החליט גנרל מק'ארתור שנחיתה באינצ'ון בשלב זה אינה אפשרית.

אחת הבעיות הראשונות הייתה איך להכניס את כוחות לקוריאה בכלל, כי הנמל שהיה בדרום, פוסאן, היה פקוק ומלא בספינות. אדמירל דויל הציע להנחית את היחידה בחוף במקום שנקרא פרהנג. ומאחר ובאותו הזמן פרהנג הייתה תחת איום מצד הכוחות הצפון קוריאנים הנחיתה תוכננה כנחיתה התקפית מול כוח עזין.

בסופו של דבר, כאשר הנחיתה התרחשה ב-18 ביולי, כוחות עדיין בלמו את הצפון קוריאנים בצפון והנחיתה לא לוותה בקשיים או בהתנגדות, אבל המבצע בפרהנג הוכיח שמפקדת המזרח הרחוק תכננה בפחות מחודש כוח נחיתה אפקטיבי ושיחידה צבאית לאחר מספר אימונים יכולה לנחות על חוף, למרות שיכולת התקיפה שלה בחוף לא נבחנה בסופו של דבר.

מק'ארתור התכוון לבצע נחיתה בחוף המערבי וביקש את חטיבת ההנדסה המיוחדת השנייה של החטיבה וחטיבה קרבית של חיל אוויר לצורך המבצע הזה. ככל שהכוחות הקוריאנים והאמריקאים המשיכו לסגת נוכח הלחץ שהפעילו הצפון קוריאנים, מק'ארתור הבין שהוא חייב לגייס עוד כוח לוחם לתוך קוריאה אם הוא רוצה לעצור אותם, ואז, למרות שהוא המליץ לכוח הפיקוד המשותף למבצע נחיתה, הוא נאלץ לשלוח כוחות של חטיבה לוחמת ושל חטיבת מרינס אל תוך קוריאה להילחם לאורך הקו במה שנקרא אחר כך כ"מרחב פוסאן", עד שב-1 באוגוסט כוחות הצבא השמיני הצליחו לעצור את מתקפת הצפון קוריאנים ולייצב קו הגנה.

במהלך אותו זמן, היו כמה פעולות קטנות היקף שהוכיחו את יכולת הנחיתה, אותה יחידה 8206 שסיפקה תמיכה ליחידת הסיור ראשונה בנחיתה בפרהנג נשלחה אל פוסאן לעזור להפעיל את הנמל. ב-8 באוגוסט חלק מהיחידה הזו נשלח עם כוח נחיתה בחזרה צפונה אל פרהנג כדי לפנות אמריקאים בגלל שהצפון קוריאנים התכוונו להיכנס ולכבוש את העיר.

הם גם שלחו צמד נחתות יחד עם היפנים לתמוך בצוותי המרינס ובכוחות הצבאיים שפעלו לאורך החוף הדרומי. חיל הים של הרפובליקה הקוריאנית פינה אזרחים, ובשיתוף עם צוותי המרינס ביצעו את פעולת הנחיתה הראשונה שלהם במלחמה על מנת לעצור את גדודי הצפון קוריאנים לאורך החוף הדרומי. באמצע חודש אוגוסט, כאשר הצפון קוריאניים כיתרו יחידה דרום קוריאנית, היחידה השלישית עלתה קרוב לפרהנג, יחידה זו פונתה בים על ידי הנחתות עם היפנים ועברה דרומה להתחיל לתכנן את התקפת הנגד.

במהלך אותו זמן, נעשה שימוש גם בכוחות נחיתה מיוחדים לתקוף את קווי האספקה הצפון קוריאניים שנפרשו לאורך החוף וגם על מנת לאסוף מודיעין. אבל המופע הגדול עמד להיות בקורמאט, נחיתה בחוף המערבי, ולמרות שמק'ארתור היה עסוק בהכנסת כוחות לקוריאה להילחם על חצי האי, הוא עדיין שמר את דעתו שיש לשנות את הדינמיקה של המלחמה באמצעות הנחתת כוחות מאחורי הצפון קוריאנים. הוא ביקש את יתרת החטיבה הראשונה של המרינס והודיע לצוות הפיקודי המשותף שהוא הולך להשתמש בשאריות האחרונות של היחידות שברשותו, הדיוויזיה השביעית ביפן כדי לבצע את מהלך הנחיתה.

23 באוגוסט תדרך גנרל מק'ארתור את צוות התכנון הפיקודי המשותף של צבא ארה"ב, לגבי אפשרות היישום של המבצע, הצוות היה סקפטי וכמוהו גם מפקדי המרינס וחיל הים שהיו תחת פיקודו של גנרל מק'ארתור שהיו ספקנים לאפשרות שהמבצע הזה יכול להיערך בצורה מוצלחת.

האתגר הראשון היה האי סטרון שנמצא בתעלה צרה המובילה לאינצ'ון, כאשר כל השטח היה מלא בבוץ; האתגר השני היה השטח הנמוך של האי וולדימו שנמצא בדיוק מתחת לנמל אינצ'ון. כלי הנשק בוולדימו היו חייבים להיות מושמדים והאי חייב להיכבש עוד לפני שצוות הנחיתה יגיע לחופי אינצ'ון; האתגר השלישי היה גאות ושפל בשטח של 32 קמ"ר בתוך בוץ בלתי עביר.

בין 15 ל-18 בספטמבר היה חלון צר של הזדמנויות כאשר גאות הייתה אמורה להביא את גובה המים לגובה מספיק על-מנת שהנחתות תוכלנה לחדור אל תוך הנמל ולפרוק כוחות ברצועת החוף. אחרי התאריכים האלה הנחתות היו יכולות להשתמש בתעלה צרה דרך הנמל בזמן גאות בלבד.

רציף שהיה בנמל היה יכול לעזור בזמן גאות טובה, אלא שמתקני הרציף היו בלתי תקינים ועד שלא יתוקנו, רק נחתות היו יכולות להשתמש בנמל. לא היה חוף נחיתה במקום, רוב החוף הקרוב לים היה מורכב מסלעים ואבנים כך שהצוות הראשון יהיה צריך להשתמש בסולמות כדי לעלות על הקירות הקרובים לים ויש צורך לפתוח מרווחים בחוף על מנת לאפשר לנחתות ולספינות הנחיתה לפרוק.

התכנית הייתה אמורה להתבצע תחת פיקודו של מייג'ור גנרל אדוארד אלמונד עם הדיוויזיה העשירית שהייתה מבוססת על הדיוויזיה הראשונה של המרינס שהיו אמורים לתקוף, והדיוויזיה השביעית שעליה היה לספק את האלמנטים האחרים.

בגלל הצורך לאבטח את וולדימו, יום התקיפה תוכנן לשני שלבים: בבוקר יום התקיפה, החטיבה החמישית של המרינס תנחת בוולדימו, בחוף הירוק. כאשר הגאות תיעלם, הם היו אמורים לתפוס את האי למשך היום, הם יהיו לבד עד שעות הערב כאשר הגאות הבאה תגיע, ושאר כוחות החטיבה החמישית של המרינס יגיעו אל החוף בספינות נחיתה אל החוף האדום.

הדיוויזיה הראשונה של המרינס תיכנס אל החלק הדרומי של העיר אל מקום שייקרא החוף הכחול. בגלל שהמים בחוף הכחול היו רדודים גם כאשר יש גאות, היחידה הראשונה של המרינס תצטרך להיכנס עם צמ"ה.

כאשר הפעולה התבצעה, הטנקים של היחידה הראשונה של המרינס שהיו אמורים ללוות אותם בפעולה לא היו זמינים, וטנקים של חטיבה 56 של הצבא האמריקני יחד עם יחידת צמ"ה נכנסה עם היחידה הראשונה של המרינס על מנת לספק להם את התמיכה הנחוצה. בגלל שבערב הגאות יורדת, גם היחידה הראשונה של המרינס הייתה מנותקת ל-8 שעות. נחתות מצוידות בנשק, ציוד רפואי וציוד אחר פרקו ונשארו על הבוץ למשך הלילה על מנת לאבטח את הפריקה.

לאחר אבטחת אינצ'ון, הנחתים היו אמורים לעבור אל תוך היבשה על מנת לתפוס את העיר סיאול. חטיבה 1 של חיל הנחתים הקוריאני תכבוש את סיאול, בשעה שהנחתים ממשיכים את ההתקפה בתוך היבשה. דיוויזיית חי"ר 7 וחטיבה 17 הקוריאנית נחתו לאחר יום ה"ע" על מנת להרחיב את ראש החוף בדרום וכדי להגן על האגף הימני של הגיס. צוות קרב חטיבתי מוטס 187 היה צריך להיות מוכן למבצעים מוטסים או קרקעיים או לפעול בתור העתודה של הגיס.

חטיבת הנדסה מיוחדת 2 מתוגברת על ידי נחתים ועל ידי יחידות אחרות תהיה גורם החוף אשר אחראי לארגן את ראש החוף ולתפעל את הנמל. סיוע באש היווה פשרה בין הפתעה טקטית ובין הרס של מוצבי האויב - מטוסים יפציצו קשת של מטרות, כך שהצפון קוריאנים לא יוכלו להיות בטוחים מה היא המטרה העיקרית, תוך התמקדות הולכת וגוברת באש בהדרגה על אזור אינצ'ון. הפגזות יבוצעו במגוון מקומות לאורך החוף הקוריאני כאמצעי הונאה, ותתבצע גם פשיטה אמפיבית בגונסאן, אשר מדרום לאינצ'ון יומיים לפני המבצע, על מנת לבלבל את האויב בכל הקשור לנחיתה האמיתית.

יומיים לפני הנחיתה, כוח של ספינת קרב יפעל לצורך תקיפה באש של אינצ'ון ושל וולמידו כדי לנסות למשוך אש של האויב, כך שיוכלו לאתר את תותחי ההגנה של החוף ולחסל אותם בהפגזה הסופית. כוח ההתקפה של אדמירל דויל הגיע בעלות השחר, ביום ה"ע" 15 בספטמבר, והמבצע התבצע כפי שהוא תוכנן. למרות שלצפון קוריאנים היה ככל הנראה מודיעין מסוים מן הסינים שהנחיתה הזו עומדת להתרחש, הם נכשלו לתגבר את

ההגנות שלהם באינצ'ון. הם גם קיבלו לפני כן משלוח מהסובייטים שכלל מספר גדול של מוקשים ימיים, שהם עדיין לא פיזרו בזמן שהנחיתה התרחשה.

גדוד 3 מחטיבת נחתים 5 של לוטננט קולונל רוברט פֶּלֶט, תפס את האי ונלמידו במהלך הבוקר, כפי שהוא היה אמור לעשות, המתין שהגאות תסתיים ושאר אנשי חטיבת נחתים 5 הגיעו לחוף האדום של אינצ'ון עם הגאות של הערב.

יחידת נחתים 1 נכנסה אל החוף הכחול מדרום לעיר על גבי צמ"ה אמפיבי. הגל הראשון של התקיפה של יחידת נחתים 1 הורכב מפלוגה A ומגדוד טנקים וצמ"ה אמפיביים 56 של הצבא. שיירת הספינות שנשארה את דיוויזית חי"ר 7 הטילה עוגן בנמל אינצ'ון בערב של יום ה"ע" 1+ ומפקד דיוויזית נחתים 1, מייג'ור גנרל אוליבר פ. סמית הציב את עמדת הפיקוד שלו ממזרח לאינצ'ון וסיים את השלב האמפיבי של "קרומייט".

גנרל מקארתיור הודאג מהיעדר ההתקדמות בחלק של הארמייה השמינית בדרום. הנחיתה באינצ'ון הייתה נקודת מפנה שנועדה לתפוס שטח מפתח מאחורי כוחות האויב ולגרום לאויב לפנות ולפגוש את האיום, באותו זמן שהארמייה השמינית תקפה מדרום.

הארמייה השמינית החלה את המתקפה שלה ב-16 בספטמבר, אך ההתקדמות ההתחלתית הייתה איטית, ומקארתיור חשש שהם לא יהיו מסוגלים לפרוץ את הדרך. הוא הציע להנחית שלוש דיוויזיות בגונסאן על מנת לאיים על עורף האויב, והוא ציפה להתמוטטותה של החזית הדרומית הזו. החל מ-23 בספטמבר הצפון קוריאנים החלו בנסיגה לכל רוחב חזית הארמייה השמינית והנחיתה בוטלה, אך למרות שהנחיתה הזו מעולם לא התרחשה, זו המחשה נוספת של הגמישות המבצעית שמוענקת לכוח בעל יכולת אמפיבית.

ב-27 בספטמבר ראשי המטות המשולבים הודיעו למקארתיור שהנשיא הארי ס. טרומן החליט לפלוש לצפון קוריאה. המטה של מקארתיור פיתח תכנית להמשיך את המתקפה צפונה אל עבר עיר הבירה של צפון קוריאה, פיונגיאנג, גיס 10 ביצע נחיתה נוספת בנמל וונסאן בצפון מזרח, בזמן שגיס 1 הקוריאני תקף במעלה החוף המזרחי דיוויזיה 3 הקוריאנית חצתה את קו הרוחב 38 ב-1 באוקטובר והארמייה השמינית החלה את המתקפה ב-9 באוקטובר.

כאשר הקוריאנים תקפו במעלה החוף המזרחי, הם היו מלווים בכל הדרך בספינות אמפיביות ובכלי שיט שתמכו בהם לאורך החוף. היחידה המערבית ביותר של הארמייה השמינית נתמכה גם היא על ידי כלי שיט אמפיביים, שכללו את יחידה 8206 - מרכז האימונים האמפיביים, חטיבת הנדסה מדיביזית נחתים 1 הנחיתה ציוד באינצ'ון, בשעה שדיוויזית חי"ר 7 נסעה בכבישים ובשטח לאורך קוריאה דרומה אל פוסאן, כדי להטעין את ספינותיהם. מכיוון שהצפון קוריאנים מיקשו את נמל וונסון ואת דרכי הגישה אליו, דיוויזית נחתים 1 לא נחתה בוונסון עד 25 באוקטובר.

עד אותו הזמן הכוחות הקוריאנים כבר תפסו את הנמל, כך שנחיתה לא הייתה הכרחית. אבל שוב, הגמישות של מבצעים אמפיביים הומחשה כאשר מקארתיור שלח את דיוויזית חי"ר 7 לנוע 100 מייל צפונה כדי לנחות בחוף בלתי משופר, במקום שנקרא איוואן. הנחיתה החלה ב-29 באוקטובר, ועד 8 בנובמבר מעל 26 אלף אנשים מדיוויזית חי"ר 7 נחתו בחוף. ב-26 בנובמבר 300 אלף חיילים סיניים ביצעו מתקפה בו זמנית נגד הארמייה השמינית במערב ונגד גיס 10 במזרח.

הארמייה השמינית נסוגה נוכח התקיפה הסינית, וגיס 10 פונה דרך הים במבצע אמפיבי מסיבי. מעל 105 אלף חיילים מארצות הברית, מהרפובליקה של קוריאה ומבריתניה ועוד מעל 100 אלף פליטים, 17,500 כלי רכב 350 אלף טון של ציוד פונו מהחופים והמזחים בהונג נאם.

ספינות חיל הים של ארצות הברית והנחתות הסיגו גם הן כוחות אמריקניים וקוריאניים מנמלים ומחופי ים אחרים בשני חופיה של קוריאה. מפקד הארמייה השמינית, גנרל וולטון ווקר נהרג ב-23 בדצמבר 1950 בתאונת ג'יפ, ולוטננט גנרל מת'יו ב. רידג'וויי קיבל את הפיקוד על הארמייה השמינית.

זמן קצר לאחר מכן הסינים התחילו בהתקפה גדולה נוספת, הארמייה השמינית הוכרחה לנוע אחורה.

עד סוף החודש, הם עצרו את ההתקפה הסינית והמשיכו במתקפה שבסופו של דבר תיקח את הכוחות של הארמייה השמינית חזרה אל קו הרוחב 38 ומעבר לו בחלק המרכזי ובחלק המזרחי של קוריאה. לא היו מבצעים

אמפיביים בקנה מידה גדול במהלך המתקפה הזו, היו מבצעים לוגיסטיים, כמה נחיתות בקנה מידה קטן וכן הונאות אמפיביות על מנת לקבע כוחות אויב במקומם לאורך החוף.

הארמייה השמינית גילתה כי היה מספר גדול מאוד של פרטיזנים אנטי קומוניסטיים שפעלו במחוז הקוריאני הוואנג היי, שהחלו מבצע פרטיזני בקנה מידה גדול.

ב-14 באפריל 1951 לוטננט גנרל גיימס ון פליט קיבל את הפיקוד על הארמייה השמינית במקום גנרל רידג'וויי. גנרל ון פליט היה חסיד של מבצעים אמפיביים, והוא המליץ על מבצעים אמפיביים לגנרל רידג'וויי, ובכלל זה מבצע גדול בחוף הצפון מזרחי של קוריאה יחד עם מערכה יבשתית. גנרל רידג'וויי סירב לאשר את המבצע הזה, אך הוא זיהה את הערך שישנו בקיומה של יכולת אמפיבית, והוא התחיל להקים מחדש את היכולת האמפיבית.

ביפן, הוקם גיס, במטרה להיות מוכן לנהל נחיתה אמפיבית בהיקף של גיס, והוחל בתכנית אימונים גדולה שבה כל חטיבה בדיוויזיות של ארצות הברית שהיו ביפן אומנה במבצעים אמפיביים.

במהלך החודשים הנותרים של המלחמה לא היו עוד מבצעים אמפיביים גדולים, למרות שהתקיימו מבצעים מיוחדים לאורך החוף.

המבצע האמפיבי האחרון של המלחמה, מבצע "דומינו", התקיים באוקטובר 1952 זה היה מבצע הונאה עם חטיבה של דיוויזית שריון קלה 1 על מנת לקבע כוחות סיניים במקומם.

לאחר מלחמת קוריאה, היחידות האמפיביות ההנדסיות והמשוריינות הוצאו מכלל פעילות, כאשר חיל התובלה יורש חלק גדול מן הציוד ומן המשימות של המהנדסים האמפיביים. גוף חדש, מפקדת תמיכה אמפיבית הנדסית 2 הוקם, והתקיים במשך זמן קצר בלבד.

במהלך מלחמת וייטנאם, הצבא ניהל לוגיסטיקות חופיות ומבצעי נחיתה רבים, בשעה שהנחתים ניהלו מספר מבצעים אמפיביים יחסית קטנים.

לאחר מכן, ארצות הברית השתמשה בטכניקות אמפיביות על-מנת להציב כוחות על חופים במבצעים לשמירת שלום ובמבצעים אחרים, כגון גרנדה ב-1983 ופנמה ב-1989 בין 1987 ל-1989 במהלך פרויקט של הגנה על מכליות כוויטיות, ומסוקי תצפית ותקיפה של הכוחות המיוחדים של צבא ארצות הברית פעלו מתוך ספינות מלחמה של חיל הים האמריקני.

במהלך ההתערבות של ארצות הברית בפנמה ב-1989 הצבא ניהל תקיפה אמפיבית ברמה פלוגתית, והמבצעים "מגן המדבר" ו"סופה במדבר" ב-1990 וב-1991 - סימנו את השימוש האחרון בקנה מידה גדול של כוח אמפיבי במבצע הונאה גדול שנועד לרתק את הכוחות העיראקיים בזמן שההתקפה המרכזית התרחשה ביבשה.

ב-2005 חיל הנחתים הציג משפחה חדשה של רעיונות תורתיים אשר כוללת תמרון מבצעי מתוך הים, תמרון ימי מוכוון מטרה ומבצעים ממושכים על החוף. ישנו רעיון משלים, של הקמת בסיסים ימיים, על פיו ספינות ופלטפורמות אחרות משולבות יחדיו על מנת להקים בסיס בלב ים, אשר ממנו נחתים או כוחות צבא יכולים לנהל לאורך זמן מבצעים אמפיביים.

מכיוון שחיל הנחתים ימשיך להיות המומחה ללוחמה האמפיבית של ארה"ב, נחיתות התקפה עתידיות על חופים עוינים צפויים להתבצע על ידי הנחתים. אבל במהלך מלחמת קוריאה, כוחות הצבא היו צריכים להיות מוכנים לנהל כמו גם להשתתף במבצעים אמפיביים, הן בהיעדר נחתים והן בשילוב עמם, וייתכן שהם יידרשו לעשות זאת בעתיד. כך שלוחמה אמפיבית נותרת רעיון חשוב עבור הכוחות המשולבים של ארצות הברית, ושמירה על עניין ועל מידע בנוגע למבצעים הללו, שעליו להיות מסוגל לבצע, הם דבר שימושי עבור הצבא.